

Лаодикия — номер едно

Пророчеството на Исаия за гибелта на Долината на видението

Jeff Pippenger

2023-08-14

Тежестта за долината на видението. Какво ти е сега, та си се възкачила цялата по покривите? Ти, която си пълна с вълнения, размирен град, ликуващ град: убитите ти не са убити с меч, нито са загинали в бой. Всичките ти първенци избягаха заедно, вързани са от стрелците; всички, които се намират в теб, са вързани заедно, макар да са избягали надалеч. Затова казах: Отвърнете поглед от мен; ще плача горчиво; не се трудете да ме утешавате поради разорението на дъщерята на моя народ. Защото това е ден на скръб, на потъпкване и на смущение от Господа, Йехова на Войнствата, в долината на видението — събаряне на стените и вик към планините. Исаия 22:1–5.

В книгата на Исаия думата „бреме“ се среща осемнадесет пъти. Единадесет от тези препратки пряко обозначават пророчества за гибел, а останалите седем препратки се отнасят до бремe като до нещо, което се носи на рамото. Само една от препратките, преведени като „бреме“, означава нещо, което се носи на рамото, и същевременно е пророчество за гибел.

Възнамерявам да разгледам именно тази една препратка, в която е употребена еврейската дума, обозначаваща нещо носено, но която също така е и пророчество за гибел; затова посочвам това разграничение още от самото начало, макар че няма да се върнем към тези факти до по-късно.

Главата не е неясна относно определението на „долината на видението“, защото тя е отъждествена като „Давидовия град“, а също и като „Йерусалим“. Долината на видението е препратка към лаодикийския адвентизъм по време на историята на последните шест стиха от единадесета глава на Даниил. Исаия постави контекста на тази гибел чрез историята, представена в двадесета глава, като описа постепенното завладяване на света от асирийския цар, който бе изпратил военачалник на име Тартан, за да превземе един град в Египет, наречен Азот.

Неделният закон е посочен в Даниил 11:41, и той определя три групи, които „се избавят“ от ръката на папството при Неделния закон.

В годината, когато Тартан дойде в Азот, (когато Саргон, асирийският цар, го беше изпратил,) и воюва против Азот, и го превзе; в същото време Господ говори чрез Исаия, Амосовия син, и каза: Иди и свали вретичето от кръста си, и събуй обувката от ногата си. И той направи така, ходейки гол и бос. И Господ каза: Както Моят слуга Исаия ходи гол и бос три години за знамение и чудо върху Египет и върху Етиопия, така асирийският цар ще отведе египтяните в плен и етиопците в робство, млади и стари, голи и боси, дори със задниците им открити, за срам на Египет. И те ще се уплашат и ще се посрамят от Етиопия, надеждата им, и от Египет, славата им. И жителят на този остров ще каже в онзи ден: Ето, такава е нашата надежда, към която прибягваме за

помощ, за да бъдем избавени от асирийския цар; и как ще избягаме ние? Исаия 20:1–6.

Въпросът, повдигнат от жителите на острова, е как да се избавят от асирийския цар, който също е представен като северния цар в Данииел 11:42–43.

И той [северният цар] ще влезе и в славната земя, и много страни ще бъдат съкрушени; но тези ще се избавят от ръката му: Едом, Моав и началниците на амоновите синове. Данииел 11:41.

В този стих е посочен неделният закон в Съединените щати и в пасажа на Данииел има някои фини нюанси, които си струва да бъдат разгледани. В Данииел 11:40–43 има три последователни стиха, които всички посочват „страни“. В стих 40 страните, представляващи бившия Съветски съюз, бяха пометени от папството и Съединените щати през 1989 г. Съвременните историци потвърждават този факт.

След това, в четиридесет и втори стих, намираме думата „страни“, представляваща всички страни на планетата Земя, когато северният цар (папството) завладява Египет, представляващ целия свят. Това е един от нюансите. Другият от двата нюанса, за които говоря в тези три стиха, включва думата „избягат“ в четиридесет и първи стих, а след това отново в четиридесет и втори стих. Това са две различни еврейски думи, макар и и двете да са преведени като „избягат“. Еврейската дума, преведена като „избягат“ в четиридесет и втори стих, означава да не се намери никакво избавление, защото когато „десетте царе“, представляващи Организацията на обединените нации, се съгласят да предадат своето едносветовно управление под контрола на папския звяр, няма бягство — няма избавление.

И десетте рога, които видя, са десет царе, които още не са получили царство; но получават власт като царе за един час заедно със звяра. Те са на един ум и ще предадат силата и властта си на звяра. Те ще воюват против Агнето, и Агнето ще ги победи; защото Той е Господар на господарите и Цар на царете; и онези, които са с Него, са призвани, избрани и верни. И ми каза: Водите, които видя, където седи блудницата, са племена, множества, народи и езици. И десетте рога, които видя на звяра, те ще намразят блудницата, и ще я направят пуста и гола, и ще изядат плътта ѝ, и ще я изгорят с огън. Защото Бог е вложил в сърцата им да изпълнят Неговата воля, и да бъдат в съгласие, и да дадат царството си на звяра, докато се изпълнят Божиите думи. Откровение 17:12–17.

Тези „десет царе“ многократно се споменават в Божието слово и в историята на Илия; Ахав, царят на Израил, беше глава на десет племена и беше женен за Езавел. Езавел е папството в края на света, Илия са вестителите на вестта на третия ангел, а Ахав е глава на съюз от десет царе. Ахав представлява Съединените щати като водач на Обединените нации по време на пророческата история на неделния закон. Когато Египет бъде завладян от Асирия, царят на север в Данииел 11:42 току-що е принудил десетте царе да се съгласят да предадат царството си на папската власт.

„С приближаването ни към последната криза е от жизненоважно значение между средствата, които Господ употребява, да съществуват съгласие и единство. Светът е

изпълнен с бури, война и раздор. Но под един глава — папската власт — хората ще се обединят, за да се противопоставят на Бога в лицето на Неговите свидетели. Това единение е скрепено от великия отстъпник. Докато се стреми да обедини своите оръдия във война против истината, той ще действа, за да разделя и разпръсва нейните защитници. Ревност, зли подозрения, злословене — всичко това е подбуждано от него, за да произведе разногласие и разцепление.“ Свидетелства, том 7, 182.

В четиридесет и първи стих намираме думата „избягат“, а също намираме думата „избягат“ и в четиридесет и втори стих, но те са две различни еврейски думи. Думата, преведена като „избягат“ в четиридесет и първи стих, означава да се изплъзнеш, сякаш поради хлъзгавост. Това е думата, преведена като „избягат“ в шести стих на двадесета глава на Исаия. „В онзи ден“ „жителят на този остров“ пита как могат да избягат от асириецата, който „в онзи ден“ постепенно завладява света, както е илюстрирано в Даниил единадесет и в няколко други пасажа от Писанието.

В Даниил, единадесета глава, четиридесет и първи стих, когато папството — или, както Даниил го представя, северният цар, или, както Исаия го представя, асириецът — завладява „славната земя“, представляваща Съединените щати, се открояват две групи.

И ще навлезе в славната земя, и много страни ще бъдат съборени; но тези ще се избавят от ръката му: Едом, Моав и първенците на амонците. Даниил 11:41.

Едните са „мнозинството“, което бива повалено, а другата група е представена като „Едом, Моав и първенците на амонците“. При неделния закон Откровение 18:4 призовава онези, които все още са във Вавилон, да „излязат“.

И чух друг глас от небето, който казваше: Излезте от нея, люде Мои, за да не станете съучастници в нейните грехове и да не приемете от нейните язви. Откровение 18:4.

Едом, Моав и първенците на амонците са онези, които ще се избавят чрез хитро изплъзване, както народите на острова в Исаия двадесета глава се надяват да сторят.

В четиридесет и първи стих другият нюанс, към който се отнасям, е, че в четиридесети, четиридесет и първи и четиридесет и втори стих намираме думата „страни“, но в четиридесет и първи стих тя е добавена дума, не присъства в първоначалните думи на Даниил и не ѝ е мястото там. Много страни бяха повалени в изпълнение на четиридесети стих при разпадането на Съветския съюз и много страни са завладени, когато папството поеме контрола над Организацията на обединените нации. Но при неделния закон в Съединените щати „мнозината“, които са повалени, не са много страни; те могат да бъдат само адвентисти от седмия ден.

„Ако светлината на истината ви е била представена, разкривайки съботата на четвъртата заповед и показвайки, че в Божието Слово няма никакво основание за спазването на неделята, а вие все пак продължавате да се придържате към фалшивата събота, отказвайки да освещавате съботата, която Бог нарича „Моят свят ден“, вие приемате белега на звяра. Кога става това? Когато се подчинявате на указа, който ви заповядва да

се въздържате от труд в неделя и да се покланяте на Бога, докато знаете, че в Библията няма нито една дума, която да показва, че неделята е нещо друго освен обикновен работен ден, вие се съгласявате да приемете белега на звяра и отказвате Божия печат.“
Review and Herald, July 13, 1897.

Всеки член на Църквата на адвентистите от седмия ден е приел учението за съботата, когато първоначално е бил кръстен като член на църквата, и носи отговорност пред „светлината на истината“ относно съботата.

„Промяната на съботата е знакът или белегът на властта на римската църква. Онези, които, разбирайки изискванията на четвъртата заповед, избират да спазват лъжливата събота вместо истинската, с това отдават почит на онази власт, чрез която единствено тя е заповядана. Белегът на звяра е папската събота, която е била приета от света на мястото на деня, определен от Бога.“

„Никой все още не е приел белега на звяра. Времето на изпитанието още не е настъпило. Във всяка църква има истински християни, като не се изключва и римокатолическото общение. Никой не е осъден, докато не е получил светлината и не е видял задължителността на четвъртата заповед. Но когато бъде издаден указът, налагащ фалшивата събота, и силният вик на третия ангел предупреди хората против поклонението на звяра и на неговия образ, разграничителната линия между лъжливото и истинното ще бъде ясно прокарана. Тогава онези, които все още продължават в престъпление, ще приемат белега на звяра.

„С бързи стъпки се приближаваме към този период. Когато протестантските църкви се съюзят със светската власт, за да поддържат една лъжлива религия, на която техните предци се противопоставяха, понасяйки най-жестокото гонение, тогава папската събота ще бъде наложена чрез съвместната власт на църквата и държавата. Ще настъпи национално отстъпление, което ще завърши единствено с национална разруха.“ Ръкопис 51, 1899 г.

При неделния закон единствените хора, държани отговорни за светлината на третия ангел, са адвентистите от седмия ден, защото едва тогава на онези извън адвентизма ще бъде представено изпитанието на третия ангел. „Мнозината“, съборени при неделния закон, са лаодикийските адвентисти, защото „съдът започва от Божия дом“.

Така последните ще бъдат първи, а първите — последни; защото мнозина са призвани, но малцина избрани. Матей 20:16.

Исая е „знамение и чудо“ за Египет и Етиопия относно постепенното завладяване на света от страна на папствата. Египет е Организацията на обединените нации; Етиопия е Съединените щати, а Асирия е папството. В обстановката на тази пророческа история Исая започва да излага поредица от пророчества за гибел. Двадесет и втора глава е за лаодикийците, които са повалени при неделния закон, и филаделфийците, които призовават „Едом, Моав и първенците на амонците“ да излязат от Вавилон.

Лаодикийският адвентизъм няма необходимия характер, за да бъде спасен, и при неделния закон бива избълван от устата на Господа. Отбелязвам този факт само за да подчертая следващата точка. Исаия двадесет и втора глава представя още една причина, поради която Лаодикия е изгубена, защото пророчеството за гибел е отправено срещу долината на „видението“. Има две основни еврейски думи, които се превеждат като „видение“. Едната обозначава пророческата последователност на събитията, а другата обозначава видение за Христос. Едната е външна спрямо църквата, а другата е вътрешна за църквата. Думата в двадесет и втора глава е видението, представящо пророческите събития, и тя е същата дума, преведена като „видение“ в книгата Притчи.

Където няма видение, народът загива; а който пази закона, блажен е той. Притчи 29:18.

„Бремето за долината на видението“ е пророчеството, което определя две групи поклонници в Божията църква в края на света. Едната група, представена от Савна, е Лаодикия, а другата група е Филадельфия, представена от Елиаким, сина на Хелкия. Разграничението между двете групи в тази глава, разбира се, е същото разграничение, както в притчата за десетте девици. Едната група има маслото в полунощ, а другата група го няма. „Маслото“ като символ представя различни истини в зависимост от контекста, в който се среща, но в Исаия двадесет и втора глава „маслото“ на десетте девици е представено чрез думата „видение“. Едната група има „маслото“, а другата го няма.

„Помазаните, които стоят пред Господа на цялата земя, заемат положението, някога дадено на Сатана като закриващ херувим. Чрез святите същества, които обкръжават Неговия престол, Господ поддържа постоянно общение с жителите на земята. Златното масло представлява богатта, с която Бог поддържа светилниците на вярващите снабдени, за да не затрептят и угаснат. Ако това свято масло не се изливаше от небето чрез вестите на Божия Дух, оръдията на злото биха имали пълен контрол над хората.“

„Бог бива безчестен, когато не приемаме вестите, които Той ни изпраща. Така ние отхвърляме златния елей, който Той би излял в душите ни, за да бъде предаден на онези, които са в тъмнина. Когато се разнесе викът: „Ето, младоженецът иде; излезте да го посрещнете“, онези, които не са приели святия елей, които не са съхранили богатта на Христос в сърцата си, ще открият, подобно на неразумните девици, че не са готови да посрещнат своя Господ. Те нямат в себе си сила да придобият елей и животът им е разбит. Но ако Божият Свети Дух бъде поискан, ако умоляваме, както Мойсей умоляваше: „Покажи ми славата Си“, Божията любов ще се излее в сърцата ни. Чрез златните тръби златният елей ще бъде предаден на нас. „Не чрез сила, нито чрез мощ, а чрез Духа Ми, казва Господ на Силите.“ Приемайки светлите лъчи на Слънцето на правдата, Божиите чедра сияят като светлини в света.“ Review and Herald, July 20, 1897.

Духовите на пророците са в съгласие помежду си, а двамата помазани на Захария са също и двамата свидетели от Откровение 11.

„Относно двамата свидетели пророкът заявява по-нататък: „Това са двете маслини и двата светилника, които стоят пред Бога на земята.“ „Твоето слово — каза псалмистът — е светило на нозете ми и светлина на пътеката ми.“ Откровение 11:4; Псалом 119:105.

Двамата свидетели представляват Писанията на Стария и Новия Завет. И двете са важни свидетелства за произхода и непреходността на Божия закон. И двете свидетелстват също и за плана на спасението. Образите, жертвите и пророчествата на Стария Завет сочат напред към Спасител, Който предстои да дойде. Евангелията и посланията на Новия Завет разказват за Спасител, Който е дошъл точно по начина, предсказан чрез образ и пророчество.“ Великата борба, 267.

Двамата помазани на Захария представят процеса на общуване, онагледен в първата глава на Откровение. „Маслото“, което е пророческото „видение“ за исторически събития, се предава чрез Стария и Новия Завет. В Откровение единадесета глава тези двама свидетели по контекста са отъждествени с Моисей и Илия. Моисей и Илия са символ сами по себе си.

Когато са представени заедно, както на Планината на преображението или в Откровение единадесета глава, те са символи на две различни истини. На планината те представят мъчениците по време на кризата със закона за неделята и сто четиридесет и четири хиляди, докато в Откровение единадесета глава те представят Стария и Новия завет. Но за Адвентизма те представляват още повече. Двамата свидетели за юдеите бяха „законът и пророците“, представляващи Стария завет, а двамата свидетели за християните бяха Старият и Новият завет, но за Адвентизма двамата свидетели са словото Божие и свидетелството на Исус. Ето защо Йоан беше на Патмос.

Аз Йоан, който съм и ваш брат, и съучастник в скръбта, и в царството, и в търпението на Исус Христос, бях на острова, наречен Патмос, заради Божието слово и заради свидетелството на Исус Христос. Откровение 1:9.

В Исая двадесет и втора глава са представени двамата свидетели — Моисей и Илия, макар това да може да бъде разпознато единствено ако приложите към главата принципа на Алфа и Омега. Разгледайте откъде Исус започна Своето обяснение на „видението“ за пророческите събития към Своите ученици по пътя за Емаус.

„Започвайки от Мойсей, самата Алфа на библейската история, Христос изясняваше във всичките Писания онова, което се отнасяше за Него.“ Копнежът на вековете, с. 796.

Илия е пророкът, който се явява преди великия и страшен ден на Господа, с вест, основана върху принципа на Алфа и Омега, обръщайки сърцата на бащите (алфа) към децата (омега). Мойсей и Илия представляват алфата и омегата на библейското пророчество. Ако можете да го чуете, Мойсей беше Уилям Милър. И Мойсей, и Милър умряха, и и двамата бяха определени чрез вдъхновение като спасени. Мойсей, разбира се, е възкресен непосредствено след смъртта си, но ангели очакват около гроба на Милър до неговото възкресение. Илия представлява последния вестител преди настъпването на великия и страшен ден на Господа.

„Юдеите се опитаха да спрат прогласяването на вестта, която бе предсказана в Божието Слово; но пророчеството трябва да се изпълни. Господ казва: „Ето, Аз ще ви изпратя пророк Илия, преди да дойде великият и страшен ден Господен“ (Малахия 4:5). Някой трябва да дойде в духа и силата на Илия и когато той се появи, хората може да кажат: „Ти си твърде ревностен, не тълкуваш Писанията по правилния начин. Нека ти кажа как

да поучаваш своята вест.“““

„Има мнозина, които не могат да различат между делото на Бога и това на човека. Аз ще кажа истината, както Бог ми я дава, и сега казвам: ако продължавате да намирате недостатъци, да имате дух на разногласие, никога няма да познаете истината. Исус каза на Своите ученици: „Имам още много неща да ви кажа, но не можете да ги понесете сега“ (Йоан 16:12). Те не бяха в състояние да оценят свещените и вечните неща; но Исус обеща да изпрати Утешителя, Който щеше да ги научи на всичко и да им напомни всичко, което им беше казал. Братя, не бива да възлагаме упованието си на човек. „Престанете да се надявате на човек, в чиито ноздри е дихание; защото за какво следва да се счита той?“ (Исая 2:22). Вие трябва да окачите безпомощните си души на Исус. Не подобава на нас да пием от извора в долината, когато има извор в планината. Нека оставим долните потоци; нека дойдем при по-високите извори. Ако има някоя точка на истината, която не разбирате, по която не сте съгласни, изследвайте, сравнявайте писание с писание, спуснете шахтата на истината дълбоко в рудника на Божието Слово. Трябва да положите себе си и мненията си на Божия олтар, да отстраните предвзетите си идеи и да оставите Духа на Небето да ви води във всяка истина.“ Избрани вести, книга 1, 412.

В Исая двадесет и втора глава Шевна и Елиаким представят мъдрите и неразумните в адвентизма в края на света, когато северният цар настъпва към Ерусалим. Елиаким, синът на Хелкия, притежаваше „видението“, а Шевна не.

Където няма видение, народът загиба; а който пази закона, блажен е той. Притчи 29:18.

Пророческата вест, тоест „видението“ на този стих, засяга две неща. Ако разбираш нарастването на пророческата светлина, живееш; а ако не — умираш. Ако не разбираш, тогава не можеш да бъдеш приготвен да пазиш съботата при изпитанието на неделния закон. Тогава ще бъде „твърде късно“. Когато лаодикийските адвентисти бъдат повалени при неделния закон, те отхвърлят закона, защото са отхвърлили „видението на истината“. Те нямат масло; не разбират нарастването на познанието, което бива разпечатано тъкмо преди да се затвори благодатното време.

Понеже казваш: Богат съм и забогатях, и нямам нужда от нищо; а не знаеш, че ти си окаян и нещастен, сиромаш, сляп и гол. Откровение 3:17.

Знамението на Исая е, че той ходи гол и бос в продължение на три години. Той направи това, за да предупреди онези, които биха се вслушали в неговата пророческа вест, че ако не разбирате видението за пророческите събития, ще стигнете до неделния закон и ще станете пленници, отведени в окаяно, бедно, сляпо и голо състояние. Исая беше знамение и чудо за историята на Исая, но още повече за края на света.

А всичко това им се случи като примери; и бе написано за наше наставление, върху които са дошли последните времена на света. 1 Коринтяни 10:11.

В първите пет стиха на двадесет и втора глава Йерусалим, градът на Давид, е определен като „развълнуван“, „весел град“, който е пълен с „вълнения“. В тази глава е употребен един

класически библейски израз, който се използва дори и от светските хора, за да представи „веселия“, „развълнуван“ град, пълен с „вълнения“, когато онези в тринадесети стих с веселие казват: „нека ядем и пием; защото утре ще умрем“. Но, макар да са весели, мъжете им са поразени, ала не с меч, нито в бой; и затова Исаия задава въпроса: „Какво ти е?“

Каквото и да ги измъчва, то ги е накарало да се качат по покривите. Покривите са символ на поклонение на слънцето, луната и звездите; те са символ на спиритизъм. В този пасаж адвентизмът се намира под духовна заблуда.

И онези, които се покланят на небесното войнство по покривите; и онези, които се покланят и се кънат в Господа, и се кънат в Малхам; и онези, които са отстъпили от Господа; и онези, които не са търсили Господа, нито са Го питали.

Мълчи пред присъствието на Господа Бога; защото денят Господен е близо; защото Господ е приготвил жертва, поканил е своите гости. И ще стане в деня на Господната жертва, че ще накажа князете и царските синове, и всички, които са облечени в чуждоземно облекло. В същия ден ще накажа и всички онези, които прескачат прага, които пълнят домовете на господарите си с насилие и измама. Софония 1:5–9.

При кризата около неделния закон адвентизмът, представен като Ерусалим, се намира в „долината на видението“. Онези, които отхвърлят пророческата вест, представена чрез „маслото“ или „видението“, практикуват спиритизъм, за който Павел говори във Второ послание към солунците. Там намираме и онези (Севна), които не приеха любовта към истината.

И затова Бог ще им прати силно заблуждение, за да повярват на лъжата, та да бъдат осъдени всички, които не повярваха на истината, а имаха удоволствие в неправдата. 2 Солунци 2:11, 12.

Разбира се, думата „истина“, която Павел употребява, е гръцката дума, произхождаща от еврейската дума „истина“, образувана чрез съчетаването на трите еврейски букви, които представят Алфа и Омега. Отхвърлянето на „истината“, представена като принципа на Алфа и Омега, довежда силна заблуда върху лаодикийците, и тази заблуда е спиритизмът.

„Казва пророк Исаия: „И когато ви рекат: Допитвайте се до ония, които имат познати духове, и до врачовете, които шепнат и мърморят — не трябва ли един народ да се допитва до своя Бог? За живите ли да се допитва до мъртвите? Към закона и към свидетелството! Ако не говорят според това слово, наистина няма светлина в тях.“ Исаия 8:19, 20. Ако хората бяха склонни да приемат истината, така ясно изложена в Писанията относно естеството на човека и състоянието на мъртвите, те биха видели в претенциите и проявленията на спиритизма действието на Сатана със сила, знамения и лъжливи чудеса. Но вместо да се откажат от свободата, тъй угодна на плътското сърце, и да се отрекат от греховете, които обичат, мнозина затварят очите си за светлината и вървят право напред, без да обръщат внимание на предупрежденията, докато Сатана изплита своите примки около тях и те стават негова плячка. „Понеже не приеха любовта към истината, за да се спасят“, затова „Бог ще им прати силно заблуждение, за да повярват

на лъжата.“ 2 Солунци 2:10, 11.“ Великата борба, 559.

В Исая двадесет и втора глава мъжете на ликуващия град са избити, но не в битка или от меч; те са вързани заедно и избити с водачите, които са побягнали.

„Ако църквата следва път, подобен на този на света, тя ще сподели същата съдба. Нещо повече, понеже е получила по-голяма светлина, нейното наказание ще бъде по-голямо от това на неразкаяните.

„Ние като народ изповядваме, че притежаваме истина, изпреварваща всеки друг народ на земята. Тогава нашият живот и характер трябва да бъдат в хармония с такава вяра. Денят е вече непосредствено пред нас, когато праведните ще бъдат вързани като скъпоценно зърно на снопи за небесната житница, докато нечестивите, подобно на плевелите, биват събирани за огньовете на последния велик ден. Но житото и плевелите „растат заедно до жетвата.“ Свидетелства, том 5, 100.

Ръководството в Исая двадесет и втора глава е било свързано заедно чрез „стрелците“. Шевна е посочен като управител над дома и неговото положение ще бъде дадено на Елиаким, сина на Хелкия. В Исая двадесет и втора глава пророческата вест, представена чрез „видението“ на пророческите събития, е породила две категории поклонници в Ерусалим, когато северният цар се приближава. Едната категория бива връзвана за небесния житник, а другата — за огньовете на последните дни. Това, което е вързало нечестивите, са „стрелците“, което е един от многото символи на исляма в Божието Слово.

И остатъкът от числото на стрелците, силните мъже от синовете на Кидар, ще намалее; защото Господ, Бог Израилев, го е изговорил. Исая 21:17.

И ето имената на синовете на Исмаил, по имената им, според поколенията им: първородният на Исмаил, Невайот; и Кидар, и Адбеел, и Мивсам, и Мишма, и Дума, и Маса, Адар, и Тема, Иетур, Нафис и Кедма. Това са синовете на Исмаил и това са имената им, по селищата им и по укрепленията им; дванадесет князе според племената им. Битие 25:13–16.

Ръководството на адвентизма бе вързано от стрелците, когато отхвърли вестта, че ислямът е нападнал Съединените щати на 11 септември 2001 г. в изпълнение на библейското пророчество. Нападението на 11.09 беше потвърждението на вестта, която бе разпечатана през 1989 г., при разпадането на Съветския съюз. Нападението на исляма на 11.09 бе паралел на 11 август 1840 г., когато пророчество за това, че ислямът е възпиран, даде сила на вестта на първия ангел, като потвърди основното пророческо правило на Милър, че един ден представлява една година. 11 август 1840 г. беше изпълнение на предсказано събитие, което се основаваше на принципа ден за година. Когато то се изпълни, вестта на първия ангел бе занесена до всяка мисионска станция по света.

11 септември потвърди първостепенното правило на „видението“, дадено на адвентизма, за да го прогласява. Това правило е, че историята се повтаря. Когато на 11 август 1840 г. бе потвърден принципът ден за година, могъщият ангел от Откровение десета глава слезе,

отбелязвайки овластяването на Милървата вест за часа на съда, и по този начин предобразявайки момента, когато ангелът от Откровение осемнадесета глава слезе на 11 септември.

„Откъде идва твърдението, че съм заявила, че Ню Йорк ще бъде пометен от приливна вълна? Това никога не съм казвала. Казвала съм, когато гледах как там се издигат огромните сгради, етаж след етаж: „Какви страшни сцени ще се разиграят, когато Господ се надигне, за да разтърси страшно земята! Тогава ще се изпълнят думите от Откровение 18:1–3.“ Цялата осемнадесета глава на Откровение е предупреждение за това, което идва върху земята. Но нямам особена светлина по отношение на това какво ще дойде върху Ню Йорк, освен че знам, че един ден великите сгради там ще бъдат съборени чрез обръщането и преобръщането на Божията сила. От дадената ми светлина зная, че в света има разорение. Една дума от Господа, едно докосване на Неговата могъща сила — и тези масивни постройки ще паднат. Ще настъпят сцени, чийто ужас не можем да си представим.“ *Review and Herald*, 5 юли 1906 г.

Разбира се, има още много какво да се каже за исляма, но Шевна представлява онези, които отхвърлят „видението“ за пророческата история, основано върху повторението на историята, придружено от основната истина на повторението на историята — че началото на едно нещо онагледява края на едно нещо. Ограничаването на исляма на 11 август 1840 г. доведе ангела от Откровение 10 долу, а освобождаването на исляма на 11 септември доведе ангела от Откровение 18 долу.

И рекох: Чуйте, моля ви, вие, глави на Яков, и вие, князе на Израилевия дом: не е ли ваше дело да знаете правосъдието? Вие, които мразите доброто и любите злото; които одирате кожата им от тях и плътта им — от костите им; които още ядете плътта на Моя народ и сваляте кожата им от тях, и строшавате костите им, и ги насичате на късове, като за гърне и като месо в котел. Тогава ще викат към Господа, но Той няма да им отговори; дори ще скрие лицето Си от тях в онова време, понеже са вършили зло в делата си. Така казва Господ за пророците, които заблуждават Моя народ, които хапят със зъбите си и викат: Мир; а против онзи, който не слага нищо в устата им, приготвят война. Затова нощ ще бъде за вас, та да нямате видение; и тъмнина ще бъде за вас, та да не врачувате; и слънцето ще залезе над пророците, и денят ще потъмнее над тях. Тогава ясновидците ще се посрамят и врачовете ще се смутят; да, всички ще покрият устните си, защото няма отговор от Бога. Но аз, наистина, съм пълен със сила чрез Духа Господен, и с правосъдие, и с мощ, за да известя на Яков престъплението му и на Израил греха му. Чуйте това, моля ви, вие, глави на Якововия дом, и вие, князе на Израилевия дом, които се гнусите от правосъдието и изопачавате всяка правда. Те градят Сион с кръв и Ерусалим — с беззаконие. Главите му съдят за подкуп, и свещениците му поучават за заплата, и пророците му врачуват за пари; а при все това се облягат на Господа и казват: Не е ли Господ посред нас? Никакво зло няма да ни постигне. Михей 3:1–11.

И множеството на всички народи, които воюват против Ариил [Йерусалим], и всички, които воюват против нея и против укрепленията ѝ, и които я притесняват, ще бъде като

сън от нощно видение. Ще бъде тъй, както когато гладен човек сънува, и ето, яде; но се събужда, и душата му е празна; или както когато жаден човек сънува, и ето, пие; но се събужда, и ето, той е примаял, и душата му още жадува: така ще бъде множеството на всички народи, които воюват против хълма Сион. Спрете се и се чудете; викайте и извикайте: пияни са, но не от вино; залитат, но не от спиртно питие. Защото Господ е излял върху вас дух на дълбок сън и е затворил очите ви; пророците и вашите първенци, ясновидците, е покрил. И всяко видение е станало за вас като думите на запечатана книга, която дават на учен човек, като казват: Прочети това, моля ти се; а той казва: Не мога, защото е запечатана. И книгата се дава на човек, който не е учен, като казват: Прочети това, моля ти се; а той казва: Не съм учен. Затова Господ каза: Понеже тези люде се приближават при Мен с устата си и с устните си Ме почитат, но са отдалечили сърцето си далеч от Мен, и страхът им към Мен е научен по човешка заповед, затова, ето, Аз ще пристъпя да извърша чудно дело сред тези люде, именно чудно дело и изумление; защото мъдростта на мъдрите им ще погине и разумът на разумните им ще се скрие. Горко на онези, които търсят дълбоко да скрият съвета си от Господа, и делата им са в тъмнината, и казват: Кой ни вижда? и кой ни познава? Наистина вашето преобръщане на нещата ще се счете като грънчарска глина; защото ще каже ли изделието за онзи, който го е направил: Той не ме е направил? или ще каже ли изваяното за онзи, който го е изваял: Той няма разум? Исая 29:7–16.

Долината на видението, според Исая, е „ден на смут, на потъпкване и на недоумение от Господа Бога на Силите в долината на видението, събаряне на стените и вик към планините“. Затова Исая плаче горчиво, както и Исус.

„Сълзите на Исус не бяха предвкусване на Неговото собствено страдание. Тъкмо пред Него беше Гетсимания, където скоро ужасът на голяма тъмнина щеше да Го засени. И Овчата порта беше пред погледа Му, през която в продължение на векове бяха водени животните за жертвени приноси. Тази порта скоро щеше да се отвори за Него, великия Антитип, към чиято жертва за греховете на света сочеха всички тези приноси. Наблизо беше Голгота, мястото на Неговите приближаващи се страдания. Но не поради тези напомнания за Неговата жестока смърт Изкупителят плака и стенеше в мъка на духа. Неговата скръб не беше себелюбива. Мисълта за собствената Му агония не смушаваше тази благородна, саможертвена душа. Това, което прониза сърцето на Исус, беше гледката на Ерусалим — Ерусалим, който бе отхвърлил Божия Син и бе презрял Неговата любов, който отказваше да се убеди от Неговите могъщи чудеса и се готвеше да отнеме живота Му. Той видя какъв беше той в вината си, че бе отхвърлил своя Изкупител, и какъв би могъл да бъде, ако бе приел Онзи, Който единствен можеше да изцели раната му. Той беше дошъл да го спаси; как можеше да го остави?“

„Израил беше народ, удостоен с особено благоволение; Бог беше направил техния храм Свое обиталище; той беше „прекрасен по разположение, радост на цялата земя“. Псалм 48:2. Там се пазеше летописът на повече от хиляда години Христова закрилническа грижа и нежна любов, каквато баща има към единственото си дете. В този храм пророците бяха изговаряли своите тържествени предупреждения. Там се размахваха пламтящите кадилници, докато таманът, смесен с молитвите на поклонниците, се

издигаше към Бога. Там се проливаше кръвта на животни — образ на Христовата кръв. Там Йехова беше явявал славата Си над умиловитието. Там свещениците бяха служили и великолепието на символа и обряда беше продължавало през вековете. Но всичко това трябваше да има край.

„Исус издигна ръката Си, — която тъй често бе благославяла болните и страдащите, — и, размахвайки я към обречения град, с прекъсвани от скръб слова възкликна: „Ако би познал и ти, поне в този твой ден, онова, което служи за твой мир! —“ Тук Спасителят замълча и остави неизказано какво би могло да бъде състоянието на Ерусалим, ако бе приел помощта, която Бог желаше да му даде, — дара на Своя възлюбен Син. Ако Ерусалим бе познал онова, което бе негово преимущество да познае, и бе послушал светлината, която Небето му бе изпратило, той би могъл да се издигне в гордостта на благоденствието, царица на царствата, свободен в силата на даденото му от Бога могъщество. Нямаше да има въоръжени войници, застанали при портите му, нито римски знамена, развяващи се по стените му. Славната съдба, която би могла да благослови Ерусалим, ако бе приел своя Изкупител, се изправи пред Сина Божий. Той видя, че чрез Него градът би могъл да бъде изцелен от тежкия си недъг, освободен от робство и утвърден като могъща метрополия на земята. От стените му гълъбът на мира би излязъл към всички народи. Той би бил славният диадем на света.“

„Но светлият образ на онова, което Йерусалим би могъл да бъде, избледнява пред погледа на Спасителя. Той съзнава какъв е той сега под римското иго, носещ Божието неодобрение, обречен на Неговия въздаващ съд. Той подема прекъснатата нишка на Своето оплакване: „Но сега това е скрито от очите ти. Защото ще дойдат върху теб дни, когато твоите неприятели ще издигнат окоп около теб, ще те обкръжат и ще те притиснат отвсякъде, и ще те сринат до земята, и децата ти в тебе; и няма да оставят в тебе камък върху камък; защото не позна времето, когато беше посетен.“

„Христос дойде, за да спаси Йерусалим с нейните чеда; но фарисейската гордост, лицемерие, завист и злоба Му бяха попречили да осъществи Своята цел. Исус знаеше ужасното възмездие, което щеше да постигне обречения град. Той видя Йерусалим, обкръжен от войски, обсадените жители, доведени до глад и смърт, майки, хранещи се с мъртвите тела на собствените си деца, и родители и деца, които един от друг грабят последната хапка храна, докато естествената привързаност бива унищожена от гризящите мъки на глада. Той видя, че упорството на юдеите, проявено в отхвърлянето на Неговото спасение, ще ги доведе също и до отказ да се подчинят на нахлуващите армии. Той съзря Голгота, на която трябваше да бъде издигнат, накичена с кръстове, гъсти като горски дървета. Видя нещастните жители, подложени на мъчения на колелото и чрез разпятие, прекрасните дворци — разрушени, храма — в развалини, и от неговите масивни стени не останал камък върху камък, докато градът бил разоран като нива. С пълно право Спасителят можеше да плаче в мъка пред гледката на тази страшна картина.“

„Йерусалим бе дете на Неговата грижа, и както нежен баща скърби за блуден син, така Исус плака над възлюбения град. Как мога да те предам? Как мога да гледам как си

обречен на погибел? Нима трябва да те оставя да допълниш чашата на своето беззаконие? Една душа има такава стойност, че в сравнение с нея светове потъват в незначителност; а тук щеше да загине цял един народ. Когато бързо клонящото към запад слънце изчезнеше от небето, денят на благодатта за Йерусалим щеше да бъде свършен. Докато шествието бе спряло на склона на Елеон, за Йерусалим още не бе твърде късно да се покае. Ангелът на милостта тогава сгъваше крилете си, за да слезе от златния престол и да отстъпи място на правосъдието и на бързо приближаващия съд. Но великото любящо сърце на Христос все още умоляваше за Йерусалим, който бе презрял Неговите милости, отхвърлил Неговите предупреждения и се готвеше да обagri ръцете си в Неговата кръв. Ако Йерусалим само би се покаял, още не бе твърде късно. Докато последните лъчи на залязващото слънце все още се задържаха върху храма, кулата и върха, нима някой добър ангел не би я повел към любовта на Спасителя и не би отклонил нейната гибел? Красив и нечестив град, който бе убивал с камъни пророците, който бе отхвърлил Божия Син, който чрез своето неразкаяние сам се оковаваше във веригите на робството — денят на неговата милост бе почти изтекъл!“ Копнежът на вековете, 576–578.

Както войната против Йерусалим е описана от Исая в двадесет и втора глава, онези, които нападат, „се строиха пред портата“. Елам и Кир стоят при портата с готово оръжие и тогава откриват покривалото на Йерусалим. В Исая „покривалото“, което е открито от враговете при портата, е сянката на Египет.

Горко на непокорните чедра, казва Господ, които правят съвет, но не от Мене; и които се покриват с покривало, но не от Моя Дух, за да прибавят грях към грях; които тръгват да слизат в Египет, без да са попитали устата Ми; за да се укрепят със силата на Фараона и да се упоават в сянката на Египет! Исая 30:1, 2.

Враговете на Йерусалим признават, че онези, които са представени от Шевна, са положили упованието си в Египет, мислейки, че Египет ще ги защити; докато онези, които са представени от Елиаким, син на Хелкия, упоават не на „сянката на Египет“, а са покрити с покрива на Божия Дух и упоават на „сянката на Всевишния“.

Който живее в скривалището на Всевишния, той ще пребъдва под сянката на Всемогъщия. Ще кажа за Господа: Той е мое прибежище и моя крепост; мой Бог; на Него ще упоавам. Псалми 91:1, 2.

При кризата на неделния закон мъдрите девици, представени от Елиаким, сина на Хелкия, се упоават на сянката на Всевишния, а неразумните девици, представени от Шевна, се упоават на сянката на Египет. Думата, преведена като „открита“, означава да бъде оголен и отведен в плен. Враговете при портата разпознават, че защитата на Ерусалим е отстранена, и тогава Шевна и неговите съмишленици започват да се опитват да спасят самите себе си, защото виждат „проломите на Давидовия град“ и виждат, че има много проломи, които ще позволят на врага да влезе. В паника, както е представено в притчата за десетте девици, неразумните започват да търсят защита, но нямат такава.

Шевна се обръща към „оръжието на леса“, за да го спаси, но е твърде късно. Той преброява къщите в Ерусалим и започва да ги събаря, за да укрепи стената, но е твърде късно. Те събират вода от долния водоем и се опитват да я свържат с водата на стария водоем, но е твърде късно. Водата, като първостепенен символ на Светия Дух, показва, че те отчаяно търсят масло, но е твърде късно. Във всички свои усилия те забравиха Създателя на водоемите и че Той е направил тези „водоеми“ на истината отдавна. Забравиха, че Канарата на вековете е тази, която даде вестта в древните времена. Те избраха да не ходят по старите пътеки, представени чрез основите, положени чрез делото на Уилям Милър.

„Врагът се стреми да отклони умовете на нашите братя и сестри от делото по приготвянето на един народ, който да устои в тези последни дни. Неговите софизми са предназначени да отвеждат умовете далеч от опасностите и дълговете на настоящия час. За нищо считат светлината, която Христос дойде от небето да даде на Йоан за Своя народ. Учат, че събитията, които са непосредствено пред нас, не са от достатъчна важност, за да им се обърне особено внимание. Обезсилват истината от небесен произход и ограбват Божия народ от неговата минала опитност, като му дават вместо това лъженаука.

„Тъй казва Господ: Застанете на пътищата и вижте, и попитайте за старите пътеки, де е добрият път, и ходете по него.“ Йеремиа 6:16.

„Никой да не се опитва да разрушава основите на нашата вяра — основите, които бяха положени в началото на нашето дело чрез молитвено изучаване на словото и чрез откровение. Върху тези основи ние градим през последните петдесет години. Хората може да предполагат, че са намерили нов път и че могат да положат по-здрава основа от онази, която е била положена. Но това е голяма измама. Никой не може да положи друга основа освен тази, която е положена.

„В миналото мнозина са предприемали изграждането на нова вяра, утвърждаването на нови принципи. Но колко дълго устоя тяхното строителство? То скоро рухна, защото не беше основано върху Канарата.

„Не трябваше ли първите ученици да се изправят пред човешките приказки? Не трябваше ли да слушат лъжливи теории и след това, като са извършили всичко, да устоят твърдо, казвайки: „Никой не може да положи друга основа освен тази, която е положена“? 1 Коринтяни 3:11.

„И тъй, ние трябва да държим началото на нашата увереност твърдо до края. Думи на сила са били изпратени от Бога и от Христос към този народ, извеждайки го от света, точка по точка, в ясната светлина на настоящата истина. С устни, докоснати от свят огън, Божиите служители са прогласили вестта. Божественото слово е положило своя печат върху истинността на прогласената истина.“ Свидетелства, том 8, с. 296, 297.

„Денят“, в който всичко това се извършва, е библейският „ден“, който Исаия определя като деня, в който Господ Бог Саваот призова „към плач, и към ридание, и към оплешивяване, и към препасване с вретище“.

И Господ говори на Моисея, казвайки: Също така на десетия ден от този седми месец да бъде Ден на умилоствението; да ви бъде свято събрание; и да смирявате душите си, и да принасяте огнена жертва на Господа. И да не вършите никаква работа в същия ден; защото това е Ден на умилоствението, за да се извърши умилоствение за вас пред Господа, вашия Бог. Защото всяка душа, която не се смири в същия ден, ще бъде изтребена отсрещ народ си. И всяка душа, която върши каквато и да било работа в същия ден, нея Аз ще погубя отсрещ народ си. Никаква работа да не вършите: това да бъде вечна наредба през всичките ви поколения във всичките ви жилища. Това да ви бъде събота за почивка, и да смирявате душите си: от вечерта на деветия ден на месеца, от вечер до вечер, да пазите съботата си. Левит 23:26–32.

Денят, който е илюстриран чрез Шевна и Елиаким, сина на Хелкия, е антитипичният Ден на умилоствението, който обхваща историята от 1844 г. до момента, когато Михаил се изправи. В този период от време адвентизмът е бил призован „да смири“ душите си, или, както го представя Исаия, е бил призован „към плач и към ридание, към остригване и към препасване с вретинце“.

„През 1844 година нашият велик Първосвещеник влезе в Пресветото място на небесното светилище, за да започне делото на изследователния съд. Случаите на праведните мъртви преминават на преглед пред Бога. Когато това дело бъде завършено, съдът трябва да бъде произнесен над живите. Колко скъпоценни, колко важни са тези тържествени мигове! Всеки един от нас има дело, което очаква разглеждане в небесния съд. Ние поотделно ще бъдем съдени според делата, извършени в тялото. В образната служба, когато делото на умилоствението се извършваше от първосвещеника в Пресветото място на земното светилище, от народа се изискваше да смирява душите си пред Бога и да изповядва греховете си, за да бъдат умилоствени и заличени. Нима от нас ще се изисква нещо по-малко в този прообразно изпълнен Ден на умилоствението, когато Христос в небесното светилище ходатайства в полза на Своя народ и върху всеки случай предстои да бъде произнесено окончателното, неотменимо решение?“

„Какво е нашето състояние в това страшно и тържествено време? Уви, каква гордост преобладава в църквата, какво лицемерие, каква измама, каква любов към облеклото, лекомислието и развлеченията, какво желание за върховенство! Всички тези грехове са помрачили ума, така че вечните неща не са били разпознати. Няма ли да изследваме Писанията, за да узнаем къде се намираме в историята на този свят? Няма ли да станем разумни относно делото, което се извършва за нас в това време, и относно положението, което ние като грешници трябва да заемем, докато това дело на умилоствение продължава? Ако имаме каквато и да е грижа за спасението на душите си, трябва да направим решителна промяна. Трябва да търсим Господа с истинско покаяние; трябва с дълбоко съкрушение на душата да изповядаме греховете си, за да бъдат заличени.“
Избрани вести, книга 1, 124, 125.

И в онзи ден Господ, Йехова на Силите, призова към плач и към ридание, към остригване на главата и към опасване с вретинце; а ето — веселие и радост, колят говеда и избиват овце, ядат месо и пият вино: нека ядем и пием, защото утре ще умрем. Исаия

22:12, 13.

Господ призова Шевна да наскърби душата си, но той избра да яде, да пие и да продължава с пируването. Господ „откри“ в „ушите“ му, че грехът на Шевна няма да бъде очистен. Думата, преведена като „очистен“, е думата, използвана в Левит за „умилостивение“. Този грях на лаодикийския адвентизъм няма да бъде умилостивен. Сега Исая започва да разглежда взаимоотношението на Шевна (лаодикийските адвентисти) с Елиаким, сина на Хелкия (филадельфийските адвентисти).

Шевна е „съкровищникът“, както беше и Юда. А Товия, в дните на Неемия, живееше в Божието светилище, в една стая (съкровищница), където трябваше да се пазят приносите. Когато Неемия очисти храма, той изхвърли Товия и вещите му. И Шевна също трябва да бъде изхвърлен. И двамата илюстрират избълването на лаодикийския адвентизъм при неделния закон.

„Поради жестокостта и вероломството на амонците и моавците към Израил, Бог бе заявил чрез Мойсей, че те трябва завинаги да бъдат изключени от събранието на Неговия народ. Вж. Второзаконие 23:3–6. В пряко незачитане на това слово първосвещеникът бе изхвърлил приносите, съхранявани в помещението на Божия дом, за да направи място за този представител на един отхвърлен народ. Не би могло да се покаже по-голямо презрение към Бога от това да се окаже такава милост на този враг на Бога и на Неговата истина.“

„Когато се завърна от Персия, Неемия узна за това дръзко осквернение и незабавно предприе мерки да изгони натрапника. „Това ме наскърби дълбоко“ — заявява той; „затова изхвърлих навън от стаята цялата покъщнина на Товия. После заповядах, и те очистиха стаите; и отново внесох там съдовете на Божия дом, заедно с хлебния принос и тамяна.“

„Не само че храмът бе осквернен, но и приносите бяха използвани неправомерно. Това бе допринесло за обезсърчаването на щедростта на народа. Те бяха изгубили своята ревност и усърдие и неохотно даваха десетъците си. Съкровищниците на дома Господен бяха оскъдно снабдени; мнозина от певците и други, заети в храмовата служба, понеже не получаваха достатъчна издръжка, бяха напуснали Божието дело, за да се трудят другаде.“ Пророци и царе, 670.

Шевна, Юда и Товия всички представляват лаодикийските адвентисти в края на времето.

Тъй казва Господ Бог на Силите: Иди, иди при този ковчезник, при Севна, който е над дома, и кажи: Що имаш ти тук? и кого имаш ти тук, та си изсякъл тук гробница за себе си, както онзи, който си изсича гробница нависоко и си издълбава жилище за себе си в канара? Ето, Господ ще те отведе далеч с могъщ плен и непременно ще те покрие. Той непременно ще те завърти и захвърли като топка в широка земя; там ще умреш и там колесниците на твоята слава ще бъдат позор за дома на твоя господар. И ще те изтласкам от мястото ти, и от положението ти ще те свали. Исая 22:15–19.

Когато северният цар се приближава към Йерусалим, трябва да се помни, че това приближаване е постепенно приближаване, за което жителите на Йерусалим знаеха, че предстои. Това е онова, което е посочено в Исая, глава двадесета, когато Тартан, асирийският военачалник, завладя Азод в Египет. Те знаеха какво идваше, а Шевна прекарваше времето си, като си правеше разкошен гроб. Археолозите откриха гроба на Шевна и отстраниха надписа, който се намираше над входа на гроба, и сега той е в Британски музей. Колкото и удивително да е, когато Шевна беше отстранен и Елиаким, синът на Хелкия, зае ръководното място на Шевна, Елиаким, синът на Хелкия, получи царски печат, който можеше да използва, за да удостоверява името си върху официални документи. Този печат също беше открит от археолозите и се намира в същия музей в Англия. Шевна е в музея, представен чрез своя гроб — белега на смъртта, а Елиаким, синът на Хелкия — в музея с представянето на печата на живота.

Поради това, че Шевна отхвърли предупредителната вест относно северния цар, той бе избълван от устата на Господа; а думата, преведена като „избълван“ в предупреждението на Откровението към Лаодикия, всъщност означава повръщане със сила. При Неемия Той изхвърли Товия и вещите му, а при Шевна той бе насилствено запокитен като топка в далечна страна. Шевна представлява лаодикийските адвентисти, които отхвърлят пророческата вест, разпечатана през 1989 г., и се приготвят за гроба — белега на звяра; а Елиаким, синът на Хелкия, е филаделфийският адвентизъм, който приема Божия печат.

И ще стане в онзи ден, че ще повикам слугата Си Елиаким, сина на Хелкия; и ще го облека с твоята дреха, и ще го укрепя с твоя пояс, и ще предам твоето управление в ръката му; и той ще бъде баща на жителите на Йерусалим и на Юдовия дом. Исая 22:20, 21.

При неделния закон житото и плевелите в адвентизма се отделят, и ръководството на тържествуващата църква се дава на Елиаким, сина на Хелкия; и тогава Господ издига Своята църква като знаме, когато вестта на третия ангел набъбва до силен вик. Може би съм бил прекалено повторителен, като включвам израза „синът на Хелкия“, когато бих могъл просто да кажа Елиаким. Но заедно бащата и неговото дете са символ на вестта на Илия преди седемте последни язви. Вестта на Илия използва символиката на бащи и деца, за да представи първия (бащата) и последния (сина). Това пророческо взаимоотношение допринася за последните загадки в двадесет и втора глава. Обещанието към Елиаким, сина на Хелкия, е, че Господ ще положи на рамото му ключа на Давидовия дом.

„Домът на Давид“ е вестта за Отца и Сина, за която Исус говори в последния Си разговор с бунтовните юдеи. Това е и мястото, където Той завършва книгата Откровение. Домът на Давид имаше ключ, който, ако нищо друго не бъде използвано за 22 октомври 1844 г., остава от значение, защото единственото място в Писанията, където се споменава този ключ, е във вестта към Филаделфийската църква.

И ключа на Давидовия дом ще положи на рамото му; така той ще отваря, и никой няма да затваря; и ще затваря, и никой няма да отваря. Исая 22:22.

И до ангела на църквата във Филадельфия пиши: Това казва Светият, Истинният, Оня, Който има Давидовия ключ, Който отваря и никой не затваря, и затваря и никой не отваря: Зная твоите дела; ето, поставих пред теб отворена врата, и никой не може да я затвори; защото имаш малка сила, и си опазил Моето слово, и не си се отрекъл от Моето име. Ето, Аз ще направя ония от сатанинската синагога, които казват, че са юдеи, а не са, но лъжат; ето, ще ги направя да дойдат и да се поклонят пред нозете ти, и да познаят, че Аз те възлюбих. Понеже си опазил словото на Моето търпение, и Аз ще те опазя от часа на изкушението, който ще дойде върху цялата вселена, за да изпита ония, които живеят по земята. Ето, ида скоро; дръж здраво това, което имаш, за да не ти отнеме никой венеца. Побеждаващия ще направя стълб в храма на Моя Бог, и той никак вече няма да излезе вън; и ще напиша върху него името на Моя Бог, и името на града на Моя Бог, новия Йерусалим, който слиза от небето от Моя Бог; и ще напиша върху него Моето ново име. Който има ухо, нека слуша какво говори Духът към църквите. Откровение 3:7–12.

Елиаким представлява един филиделфиец по време на милеритското движение, което отваря Пресветото място на 22 октомври 1844 година. Зная, че именно Христос, нашият Първосвещеник, отвори тази домостроителствена врата, но Христос положи ключа на рамото на Елиаким, сина на Хелкия, и заявява, че „той ще отвори“. Ние достигнахме до точката, която посочих в началото на тази статия.

В Исая намираме думата „бреме“ осемнадесет пъти; но в седем от тези случаи тя означава нещо, носено на рамо, а в единадесет случая означава пророчество за гибел. В един от тези осемнадесет случая думата, която означава пророчество за гибел, едновременно е употребена и за да представи бремe, носено на рамо.

Историята за долината на видението е за вест на гибел, която създава две класи поклонници в Ерусалим. Пророческата вест, която обозначи откриването на съда, беше представена от отец Милър и тя е вестта на първия ангел, която завърши, когато вратата на светилището беше затворена и Пресветото място беше отворено на 22 октомври 1844 г. „Бремето“, което беше положено върху рамото на Уилям Милър, и което му беше възложено да занесе на света, беше вестта на първия ангел — пророчество за гибел, което завърши на 22 октомври 1844 г. с идването на вестта на третия ангел.

„Ключа на Давидовия дом ще положи на рамото му“, и се казва: „В онзи ден гвоздеят, закрепен на сигурно място, ще бъде изваден, ще бъде отсечен и ще падне; и товарът, който беше върху него, ще бъде отсечен.“

Думата, преведена тук като „бреме“, е думата, обозначаваща пророчество за гибел; но това пророчество за гибел не е еврейската дума, която Исая употребява, за да представи нещо, което носиш на рамото си. Като дума за пророчество за гибел тя означава, че върху рамото на Елиаким, сина на Хелкия, ще бъде поставен Давидовият ключ, а бремето, което е върху рамото му, е пророчество за гибел. Това е дълбока игра на думи!

Сестра Уайт казва следното за един ключ, който е прикрепен към Библията.

„Свързан с Божието Слово има един ключ, който отключва скъпоценния ковчег за наше удовлетворение и наслада. Чувствам благодарност за всеки лъч светлина. В бъдеще преживявания, които сега са твърде тайнствени за нас, ще бъдат обяснени. Някои преживявания може никога да не разберем напълно, докато това смъртно не се облече в безсмъртие.“ Manuscript Releases, том 17, 261.

Встъпителните думи на Милър относно неговия сън гласят следното.

„Сънувах, че Бог, чрез невидима ръка, ми изпрати изкусно изработено ковчеже, дълго около десет инча и широко шест, направено от абанос и перли, изящно инкрустирани. Към ковчезето беше прикрепен ключ. Аз веднага взех ключа и отворих ковчезето, когато, за мое учудване и изненада, го намерих пълно с всякакви видове и размери скъпоценности, диаманти, скъпоценни камъни и златни и сребърни монети от всякаква големина и стойност, красиво подредени по местата им в ковчезето; и така подредени, те отразяваха светлина и слава, равни единствено на слънцето.“ Ранни писания, 81.

В бележките под линия на Джеймс Уайт към съня той казва следното за ключа.

„Прикрепеният „ключ“ беше неговият начин да тълкува пророческото Слово — като съпоставя Писание с Писание; Библията — свой собствен тълкувател. С този ключ брат Милър отвори „ковчезето“, или великата истина за пришествието, за света.“ Джеймс Уайт.

Джеймс Уайт направи коментар върху този сън и, правейки това, написа и въведение. Изключително важно е да се признае, че Милър е имал своя сън и го е публикувал през 1847 г., най-малко две години след Голямото разочарование, когато преди това обединените милеритски адвентисти вече бяха разпръснати. Милър бе отделен от движението, а „малкото стадо“, което бе „разпръснато навсякъде“, все още страдаше от разочарованието. Сънят на Милър се отнасяше до това положение, Джеймс Уайт го коментира, а Елън Уайт се позова на него по напълно положителен начин. Джеймс Уайт написа въведение към този сън, включи самия сън и след това добави няколко бележки под линия. Неговото въведение, сънят и бележките под линия са поместени в края на тази статия за онези, които имат нужда от достъп до тази информация.

Исая двадесет и втора глава е илюстрация за началото и края на адвентизма. И в двете истории е имало и ще има разделяне, което е настъпило на 22 октомври 1844 г. и после отново при неделния закон. Разделянето и в двата случая — в началото и в края — е изпълнение на притчата за десетте девици. Сестра Уайт ни уведомява, че неразумните девици са лаодикийци. Шевна представлява лаодикийските адвентисти в началото и в края на адвентизма. Елиаким, синът на Хелкия, представлява филаделфийските адвентисти.

Но Хелкия също така представлява бащата на адвентизма, защото „той ще бъде баща на жителите на Ерусалим и на Юдовия дом“. Уилям Милър с уважение е бил наричан „Отец Милър“. На рамото на Милър е бил положен „ключът на Давид“, който представлява неговия метод на изучаване на Писанията — „ред по ред“.

Ковчежето, бидейки Библията, той употреби „ключа Давидов“, представляващ правилата на пророческото тълкуване, които използва, за да отвори истините на първия ангел. Тези правила („ключът Давидов“) и неговото пророчество на съдба (бремето), което беше разбрано чрез ключа Давидов, бяха закрепени „като гвоздей на сигурно място“ в светилището. „Гвоздеят“ беше датата 22 октомври 1844 г. Думата „гвоздей“ означава щифт, гвоздей или кол, представляващ ориентир. „Бремето“, или пророчеството на съдба, което беше окачено на този гвоздей, беше вестта на първия ангел, и тази вест достигна своя завършек на 22 октомври 1844 г., когато пророчеството на съдба се беше изпълнило и беше отстранено, отсечено, и падна. То беше отстранено, защото пророческата вест на съдба беше станала минало време, и тогава гвоздеят трябваше да бъде преместен в Пресвятото място, където върху него щеше да бъде окачено друго бреме на съдба.

Пророчеството на Милър за гибелта, което бе разбрано чрез пророческите правила, представени като „ключа Давидов“, би поставило гвоздей на свято място, който да държи цялата слава на дома на баща му. Думата „слава“ в този пасаж означава тежест. Това, което държи тежестта на един дом, е основата на дома. Основополагащото дело на Милър държи тежестта на цялата допълнителна светлина на вестта на третия ангел, представена чрез „потомството и израслото“. То държи тежестта на всички различни съдове на храма. И основата бе положена за храм, в който да бъде поставен славен престол.

Елиаким, синът на Хелкия, представлява Филадельфийската църква. Елиаким означава Бог на издигането, защото Елиаким, бащата на Йерусалим, представлява Уилям Милър, когото Бог употреби, за да издигне основите на Божия избран заветен народ. Той е син на Хелкия, чието име произлиза от две думи, като втората е Бог, а първата означава „гладкост“, както в гладкост на речта. Хелкия представлява Божието Слово или Неговия глас, а неговият син представлява издигането на храма.

В края на адвентизма трябва да има пророчество за гибел, и това пророчество е третият ангел от Откровение 14. Трябва да има ключ в края, който е бил предобразен от ключа на Милър. „Ключът“ в нашето време се основава върху повторението на историята, и особено върху правилото за първото споменаване, което включва или представлява принципа, представен от Самия Христос като Алфа и Омега. Трябва да има син на Милър. Тогава Милър като баща става Хелкия — Словото Господне, а синът на Милър е Елиаким, което означава Бог на въздигането. Отец Милър издигна храма, а синът на Милър посочва кога Лаодикия и Филадельфия се разделят и филадельфийците биват въздигнати като знаме. Трябва да има гвоздей, който е закрепен, но не в светилището, както в историята на Милър, а в Пресветото място. Този гвоздей и товарът, който е окачен на него, ще бъдат отсечени в края на вестта на третия ангел, както това стана в края на вестта на първия ангел. Когато Михаил се изправи и човешкото време на изпитание приключи, пророчеството за гибел ще бъде в минало време, отстранено, отсечено и паднало.

Отделянето или разпръсването след изтичането на времето през 1844 година ще се повтори при неделния закон. Исаия 22 е илюстрация на обстоятелствата, които водят до отделянето на лаодикийските адвентисти от филадельфийските адвентисти, което настъпва в кризата на

неделния закон.

И до ангела на лаодикийската църква пиши: Това казва Амин, верният и истинният свидетел, началото на Божието създание: Зная твоите дела, че не си нито студен, нито горещ; дано да беше студен или горещ. Така, понеже си хладък и нито студен, нито горещ, ще те избълвам из устата Си. Понеже казваш: Богат съм, забогатях и нямам нужда от нищо; а не знаеш, че ти си окаян и нещастен, и сиромаш, и сляп, и гол: съветвам те да купиш от Мен злато, пречистено в огън, за да се обогатиш; и бели дрехи, за да се облечеш, та да не се яви срамът на голотата ти; и помажи очите си с колирий, за да виждаш. Онези, които любя, тях избличавам и наказвам; затова бъди ревностен и се покаяй. Ето, стоя на вратата и хлопам; ако някой чуе гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него, и той с Мен. На онзи, който победи, ще дам да седне с Мен на Моя престол, както и Аз победих и седнах с Отца Си на Неговия престол. Който има ухо, нека слуша какво казва Духът на църквите. Откровение 3:7–22.

След увода към съня, Джеймс Уайт след това включва самия сън с бележки под линия. Аз нямам никакви възражения срещу приложението на съня на Милър от Джеймс Уайт, въпреки факта, че ние често сме публикували тълкуване на неговия сън, което донякъде се различава от това на Джеймс Уайт. Основният подход на Джеймс Уайт, който се различава от това, което ние сме публикували, е, че той поставя „скъпоценностите“ в контекста на Божия народ, а ние разбираме, че скъпоценностите са пророчески истини. Няма противоречие, защото човек отразява онова, в което вярва, а разпръсването на скъпоценностите след Великото разочарование олицетворява разпръсването на Божия народ ПРЕДИ неделния закон. Но този факт е предмет на бъдещо изследване.

Въведението на Джеймс Уайт към съня на Уилям Милър

„Следният сън бе публикуван в Advent Herald преди повече от две години. Тогава видях, че той ясно очертава нашето минало преживяване във връзка с второто пришествие и че Бог даде съня за полза на разпръснатото стадо.

„Сред знаменията за близкото настъпване на великия и страшен ден Господен Бог е поставил сънищата. Виж Йоил 2:28–31; Деяния 2:17–20. Сънищата могат да идват по три начина; първо, „чрез многото работа“. Виж Екlesiаст 5:3. Второ, онези, които са под нечистия дух и измамата на Сатана, могат да имат сънища чрез неговото влияние. Виж Второзаконие 8:1–5; Еремия 23:25–28; 27:9; 29:8; Захария 10:2; Юда 8. И трето, Бог винаги е поучавал и все още поучава Своя народ повече или по-малко чрез сънища, които идват чрез служението на ангелите и Светия Дух. Онези, които стоят в ясната светлина на истината, ще познаят, когато Бог им даде сън; и такива няма да бъдат измамени и отклонени чрез лъжливи сънища.“

„И рече: Чуйте сега думите Ми: ако има между вас пророк, Аз, ГОСПОД, ще му се явя във видение, ще му говоря насън.“ Числа 12:5.

„Иаков каза: „Ангелът Господен ми говори насън.“ Битие 31:11. „И Бог дойде при сириеца Лаван в нощен сън.“ Битие 31:24. Прочетете сънищата на Йосиф в Битие 37:5–9,

а след това и интересната история за тяхното изпълнение в Египет.“

„В Гаваон Господ се яви на Соломон насън през нощта.“ 3 Царе 3:5. Великият важен образ от втората глава на Данаил също бе даден насън, както и четирите зверове и пр. от седмата глава. Когато Ирод потърси да погуби Младенеца Спасител, Йосиф бе предупреден насън да бяга в Египет. Матей 2:13.

„И ще бъде в ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ, казва Бог, че ще излея от Духа Си върху всяка плът; и синовете ви и дъщерите ви ще пророкуват, и младежите ви ще виждат видения, и старците ви ще сънуват сънища.“ Деяния 2:17.

„Дарът на пророчеството чрез сънища и видения тук е плод на Светия Дух и в последните дни трябва да се проявява в достатъчна степен, за да съставлява белег. Той е един от даровете на евангелската църква.

„И Той даде едни за апостоли, а други за ПРОРОЦИ; други за благовестители; а други за пастири и учители; за усъвършенстването на светиите, за делото на служението, за назидаването на Христовото тяло.“ Ефесяни 4:11, 12.

„И Бог е поставил някои в църквата: първо апостоли, второ ПРОРОЦИ и т.н. 1 Коринтяни 7:28.

„Не презирайте пророчествата.“ 1 Солунци 5:20. Вж. също Деяния 13:1; 21:9; Римляни 12:6; 1 Коринтяни 14:1, 24, 39. Пророците или пророчествата са за назидаването на Христовата църква; и не може да се приведе никакво доказателство от Божието слово, че те трябваше да престанат, преди евангелистите, пастирите и учителите да престанат. Но възразяващият казва: „Имало е толкова много лъжливи видения и сънища, че не мога да имам доверие в нищо от този род.“ Вярно е, че Сатана има своите подправки. Той винаги е имал лъжепророци и, разбира се, можем да ги очакваме и сега, в този негов последен час на измама и тържество. Онези, които отхвърлят такива особени откровения, понеже съществува подправката, биха могли със същото основание да отидат още малко по-далеч и да отрекат, че Бог някога се е откривал на човека насън или във видение, защото подправката винаги е съществувала.

„Сънищата и виденията са средството, чрез което Бог се е откривал на човека. Чрез това средство Той говореше на пророците; поставил е дара на пророчеството сред даровете на евангелската църква и е причислил сънищата и виденията към другите белези на „ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ“. Амин.

„Целта ми в горните бележки беше да отстраня възраженията по библейски начин и да подготвя ума на читателя за следващото.“ James White, Brother Miller's Dream, 1–3.

Вторият сън на Уилям Милър

„Сънувах, че Бог, чрез невидима ръка, ми изпрати изкусно изработено ковчеже, дълго около десет инча и широко шест инча, направено от абанос и перли, изцяло инкрустирани. Към ковчезето беше прикрепен ключ. Незабавно взех ключа и отворих ковчезето, когато, за мое удивление и изненада, го намерих пълно с всякакви видове и

размери скъпоценности, диаманти, драгоценни камъни и златни и сребърни монети от всякаква големина и стойност, красиво подредени на съответните им места в ковчежето; и така подредени, те отразяваха светлина и слава, равни единствено на слънцето.“

„Сметнах, че не е мой дълг да се наслаждавам сам на това чудно зрелище, макар сърцето ми да се преизпълваше от радост при блясъка, красотата и ценността на съдържанието му. Затова го поставих на една маса в средата на стаята си и разгласих, че всички, които имат желание, могат да дойдат и да видят най-славното и най-бляскавото зрелище, което човек някога е виждал в този живот.

„Хората започнаха да идват, отначало малцина на брой, но постепенно се увеличиха до множество. Когато за пръв път поглеждаха в ковчежето, те се удивяваха и възкликваха от радост. Но когато броят на зрителите се увеличи, всички започнаха да безпокоят скъпоценните камъни, като ги изваждаха от ковчежето и ги разпръсваха по масата. Започнах да мисля, че собственикът ще изиска от ръката ми отново ковчежето и скъпоценните камъни; и ако допуснех те да бъдат разпръснати, никога вече не бих могъл да ги поставя по местата им в ковчежето, както преди; и чувствах, че никога не бих могъл да понеса отговорността, защото тя щеше да бъде огромна. Тогава започнах да умолявам хората да не ги пипат и да не ги изваждат от ковчежето; но колкото повече умолявах, толкова повече те ги разпръсваха; и сега сякаш ги разпръсваха из цялата стая — по пода и върху всяка мебел в стаята.”

„Тогава видях, че сред истинските скъпоценни камъни и монети те бяха разпръснали безчислено множество подправени скъпоценни камъни и фалшиви монети. Аз се изпълних с дълбоко негодувание поради тяхното низко поведение и неблагодарност и ги изобличих и укорих за това; но колкото повече ги изобличавах, толкова повече те разпръскаха подправените скъпоценни камъни и фалшивите монети сред истинските.“

„Тогава се изпълних с огорчение в плътската си душа и започнах да употребявам физическа сила, за да ги изтласкам от стаята; но докато изтласквах един, влизаха още трима и внасяха пръст и стърготини, и пясък, и всякакъв вид боклук, докато покриха всички истински скъпоценности, диаманти и монети, така че всички те бяха скрити от поглед. Те също разкъсаха ковчежето ми на части и го разпръснаха сред боклука. Струваше ми се, че никой човек не обръща внимание на скръбта ми или на гнева ми. Напълно се обезсърчих и паднах духом, седнах и заплаках.”

„Докато така плачех и скърбях за голямата си загуба и отговорност, спомних си за Бога и усърдно се молах Той да ми изпрати помощ. Веднага вратата се отвори и един човек влезе в стаята, при което всички хора я напуснаха; а той, държейки в ръката си четка за прах, отвори прозорците и започна да измита праха и боклука от стаята.

„Аз извиках към него да се въздържи, защото между развалините бяха разпръснати някои скъпоценни бисери.“

Той ми каза „не бой се“, защото щеше „да се погрижи за тях“.

„Тогава, докато той измитах пръстта и боклука, фалшивите скъпоценности и подправените монети, всичко това се вдигна и излезе през прозореца като облак, и вятърът ги отнесе. В суматохата аз затворих очи за миг; когато ги отворих, целият боклук бе изчезнал. Скъпоценните камъни, диамантите, златните и сребърните монети, лежаха разпръснати в изобилие из цялата стая.

„След това той постави на масата една ковчежница, много по-голяма и по-красива от предишната, и загребвайки с шепи скъпоценните камъни, диамантите, монетите, ги хвърляше в ковчежницата, докато не остана нито едно, макар че някои от диамантите не бяха по-големи от върха на игла.“

„Тогава той ме призова да „дойда и да видя“.“

„Погледнах в ковчезето, но очите ми бяха заслепени от гледката. Те сияеха с десет пъти по-голяма слава от предишната си. Помислих, че са били изтъркани в пясъка от нозете на онези нечестиви личности, които ги бяха разпръснали и стъпкали в праха. Те бяха подредени в ковчезето в прекрасен ред, всяко на мястото си, без никакви видими усилия от страна на човека, който ги бе хвърлил вътре. Извиках от голяма радост и този вик ме събуди.“ Ранни писания, 81–83.

Бележките под линия на Джеймс Уайт

„Ковчезът“ представлява великите истини на Библията относно второто пришествие на нашия Господ Исус Христос, които бяха дадени на брат Милър, за да ги възвести на света.

„Приложеният „ключ“ беше неговият начин за тълкуване на пророческото Слово — сравнявайки Писание с Писание — Библията като собствен тълкувател. С този ключ брат Милър отвори „ковчезето“, или великата истина за пришествието пред света.

„Хората започнаха да идват, отначало малобройни, но постепенно нарастваха до множество.“ Когато адвентното учение бе проповядвано за пръв път от брат Милър и още неколцина други, то имаше съвсем слабо въздействие и само твърде малцина бяха събудени чрез него; но от 1840 до 1844 г., навсякъде, където то бе проповядвано, цялото общество бе разтърсено.

„„Скъпоценните камъни, диаманти и пр.“, от „всевъзможни видове и размери“, така „прекрасно подредени на съответните им места в ковчезето“, представляват Божиите чеда [Малахия 3:17] от всички църкви и от почти всяко обществено положение и житейско състояние, които приеха адвентната вяра и бяха видени да заемат дръзко становище на своите съответни места в святото дело на истината. Докато се движеха в този ред, всеки, като внимаваше за своя собствен дълг и ходеше смирено пред Бога, „те отразяваха светлина и слава“ към света, каквито се равняваха единствено на църквата в дните на апостолите. Вестта [Откровение 14:6, 7] се разнесе сякаш на крилете на вятъра, а поканата: „Дойдете, защото всичко вече е готово“ [Лука 14:17], излезе навън със сила и действие.“

„Когато летящият ангел [Откровение 14:6, 7.] за пръв път започна да проповядва вечното благовестие: „Бойте се от Бога и въздайте Нему слава; защото настана часът на Неговия съд“, мнозина възкликнаха от радост при вида на идването на Исус и на възстановяването, а след това се противопоставиха, присмиваха се и осмиваха истината, която малко преди това ги изпълваше с радост. Те смуцаваха и разпръсваха скъпоценностите. Това ни отвежда към есента на 1844 година, когато започна времето на разпръсването. Отбележете това: именно онези, които някога „възкликнаха от радост“, смуцаваха и разпръсваха скъпоценностите. И никои не са разпръсвали стадото и не са го отвеждали в заблуда така действено от 1844 година насам, както онези, които някога проповядваха истината и се радваха в нея, но оттогава насам са отрекли Божието дело и изпълнението на пророчеството в нашето минало адвентно преживяване.“

„Свидетелството на брат Милър, в продължение на няколко месеца след Среднощния вик, в седмия месец на 1844 г., беше, че вратата е затворена и че адвентното движение е изпълнение на пророчество, и че сме били прави, като сме проповядвали за времето. Тогава той увещаваше своите братя чрез Advent Herald да държат твърдо, да бъдат търпеливи и да не роптаят един против друг; и Бог скоро щеше да ги оправдае за проповядването на времето. По този начин той се застъпваше за скъпоценностите, като същевременно чувстваше своята „отговорност“ за тях и че тя „ще бъде огромна.“

„„Фалшивите скъпоценности и подправените монети“, които бяха разпръснати сред истинските, ясно представят лъжливи обръщенци, или „чужди чеда“ [Осия 5:7], откакто вратата бе затворена през 1844 г.

„Второто „ковчеже, много по-голямо и по-красиво от предишното“, в което бяха събрани разпръснатите „скъпоценности“, „диаманти“ и „монети“, представлява широкото поле на живата настояща истина, в което ще бъде събрано разпръснатото стадо — именно 144 000, като всички те имат печата на живия Бог. Нито един от скъпоценните диаманти няма да бъде оставен в тъмнината. Макар някои да са „не по-големи от върха на карфица“, те няма да бъдат пренебрегнати и оставени във в този ден, когато Бог прибира Своите скъпоценности. [Малахия 3:16–18.] Той може да изпрати ангелите Си и да ги накара да побързат, както изведе Лот от Содом. „Кратко дело ще извърши Господ на земята.“ „Ще го довърши в правда.“ Виж Римляни 9:28.

„Пръстта и стружките, пясъкът и всякакъв вид боклук“ представляват различните и многобройни заблуди, които са били внесени сред вярващите във Второто пришествие от есента на 1844 година насам. Тук ще отбележа някои от тях.

„1. Позицията, която някои от „пастирите“ самонадеяно заеха непосредствено след като бе даден Среднощният вик — че тържествената, стопяваща сила на Светия Дух, която съпътстваше движението на седмия месец, била месмерично влияние. Джордж Сторс беше сред първите, които заеха тази позиция. Вижте неговите писания от последната част на 1844 година, в Midnight Cry, издаван тогава в град Ню Йорк. Дж. В. Хаймс, на Олбанската конференция през пролетта на 1845 година, каза, че движението на седмия месец произвело месмеризъм на дълбочина седем фута. Това ми е казано от човек, който присъстваше и чу забележката. Други, които взеха дейно участие във вика на седмия

месец, оттогава насам са обявили това движение за дело на Дявола. Да се приписва делото на Христос и на Светия Дух на Дявола беше, в дните на нашия Спасител, богохулство, и е богохулство и сега.

„2. Многото опити относно определено време. Откакто 2300-те дни завършиха през 1844 г., различни лица са определяли не малко дати за техния край. Като са правили това, те са премахвали „граничните знаци“ и са хвърляли мрак и съмнение върху цялото адвентно движение.

„3. Спиритизмът с всичките си измислици и крайности. Тази хитрост на Дявола, която е извършила ужасно дело на смърт, съвсем уместно е представена чрез „стърготини“ и „всякакъв вид боклук“. Мнозина от онези, които изпиха отровата на спиритизма, признаваха истината на нашия минал адвентен опит, и поради този факт мнозина са били доведени до убеждението, че спиритизмът е естественият плод от вярата, че Бог е ръководил великите адвентни движения през 1843 и 1844 г. Петър, говорейки за онези, които ще „вмъкнат гибелни ереси и дори ще се отричат от Господа, Който ги е изкупил“, казва: „ПОРАДИ КОИТО ПЪТЯТ НА ИСТИНАТА ЩЕ БЪДЕ ХУЛЕН.“

„4. С. С. Сноу, който се представя за „пророк Илия““ Този човек, в своето странно и безразсъдно поприще, също изигра своята роля в това дело на смъртта, и неговото поведение имаше склонност да постави в немилост истинската позиция на очакващите светии в съзнанието на мнозина искрени души.

„Към този каталог от заблуди бих могъл да прибавя още много, като например „хилядата години“ от Откровение 20:4, 7, в миналото, 144 000 от Откровение 7:4; 14:1, онези, които „станаха и излязоха от гробовете“ след Христовото възкресение, учението за бездействието, учението за унищожението на младенците и пр. и пр.

„Тези заблуди бяха така усърдно разпространявани и налагани на чакащото стадо, че по времето, когато брат Милър видя съня, истинските съпоценности бяха „скрити от поглед“, и думите на пророка бяха приложими — „И съдът е отблъснат назад, и правдата стои надалеч“, и пр., и пр. Виж Исая 59:14. По онова време в страната нямаше нито един адвентен вестник, който да защитава делото на настоящата истина. The Day-Dawn беше последният, който защитаваше истинската позиция на малкото стадо; но той престана да съществува няколко месеца преди Господ да даде на бр. Милър този сън; и в последната си предсмъртна борба насочи уморените, въздишащи светии към 1877 година, тогава тридесет години в бъдещето, като към времето на тяхното окончателно избавление. Уви! уви! Не е чудно, че брат Милър в съня си „седна и заплака“ над това печално състояние на нещата.

„Брат Милър затвори очите си в смъртта на 22 декември 1849 г., с което се изпълниха следните думи от неговия сън: „Сред суетнията затворих очите си за миг.“ Това удивително изпълнение е тъй явно, че никой не би пропуснал да го види.

„Ковчежето представлява адвентната истина, която брат Милър обяви на света, както е очертано в притчата за десетте девици. [Матей 25:1–11.] Първо, времето — 1843; второ, времето на забавянето; трето, среднощният вик, в седмия месец на 1844 г.; и четвърто,

затворената врата. Никой, който е чел вестниците за второто пришествие от 1843 г. насам, няма да отрече, че брат Милър е отстоявал тези четири важни точки в историята на адвентното движение. Тази хармонична система на истината, или „ковчеже“, бе разкъсана на части и разпръсната сред отломките от онези, които са отхвърлили собствения си опит и са отrekli самите истини, които те заедно с брат Милър тъй безстрашно проповядваха на света.

„Тогава църквата ще бъде чиста и „без недостатък пред Божия престол“, след като е изповядала всичките си заблуждения, прегрешения и грехове, и след като те са били измити чрез кръвта на Христос и изгладени, тя ще бъде без „петно, или бръчка, или нещо подобно“. Тогава тя ще блести с „десет пъти по-голяма от предишната си слава“.“

ДЖЕЙМС УАЙТ Освего, май 1850 г.